

Ett misslyckandes kronologi 2004-2008

Augusti 2004	Inskolning i klass 1 på en underbar liten skola på landsbygden med en lärare som han kom att älska framöver
Juni 2005	Vi fixar den lilla sedvanliga avslutningsgåvan efter klass 1, en bok som läraren kan använda i undervisningssyfte framöver och lite till (presenten kostade 20 kronor per familj) – inget anmärkningsvärt det!
Juni 2006	Skolavslutning efter klass 2: Samtal mellan läraren och mamman, mamman grät öppet för läraren för att hon såg att sonen hade stora svårigheter att komma ikapp med sina klasskompisar, i synnerhet med stavningen och läsningen. Han var faktiskt fortfarande analfabet då. Samtidigt visade hon bekymmer över att hans ställning i klassen var svår. Avslutningsgåvan i år fixade andra föräldrar – inget konstigt med det heller, men gåvan skulle kosta mycket mera än 20 kronor per familj som var oskriven lag i skolan. Vi sa nej till dig å ena sidan eftersom vi inte hade råd till det och å andra sidan för vi ansåg att en avslutningspresent kan inte vara för stor. Vad skulle man ge då efter tian? En bil? Ett hus? Inga kommentarer från andra föräldrars sida när vi bara gav 20 kronor.
September 2006	Några föräldrar hade tankarna på att anordna en klassfest med barnen och familjerna. Den slutligen utsatta tiden passade inte in i vår planering, vi hade då redan bokat en tre dagars semester på Rügen. Festen genomfördes utan oss. Första föräldramötet i klass 3 efter några (fyra-fem) veckors skolgång: Jag sa i mötet: <i>Jag tror att min son mobbas av vissa klasskompisar.</i> Betoningen ligger på <i>Jag tror.</i> Efter en kort stund fick jag svaret: <i>Elever i den åldern kan inte mobba. De har inte förmågan att gränsa ut någon.</i> Jag medgav att jag kanske hade valt fel ord för att uttrycka min oro eftersom jag ville hålla igång diskussionen för att komma fram till någon slags lösning, någon gemensam insats kanske, något som vi kanske skulle göra för att kunna stödja honom. Men det var kört. I samband med hans läs- och skrivsvårigheter hade det inte hänt så mycket då. Först senare hörde vi att läraren hade sökt stöd hos skolans stödgrupp, men ingen utredning eller särskilt stöd hade påbörjats.
Oktober 2006	Vi kontaktade vår husbarnläkare som skrev remiss någonstans, dyslexicentret eller Röst- o Talvård. (Jag kommer inte ihåg turerna längre som det hela gick.) Vi kallades dit, men man ansåg sig vara icke ansvarig förrän en utredning hade gjorts.
Våren 2007	Utredningen utfördes äntligen. Det konstaterades att han hade grova läs- och skrivsvårigheter, att han behövde stöd med det, men även att han var väldigt intelligent, i vissa avseenden utöver det vanliga – inget konstigt för folk med läs- och skrivsvårigheter. (Efter samtalen med psykologen som genomförde testet känd han sig väldigt stolt och iakttagen.) De sista veckorna under detta läsår fick han äntligen det stödet han hade rätt till. Det hade alltså gått snart två år sedan problemet nämndes för första gången av oss.
September 2007	Hans stödlärare slutade ett par veckor efter läsårets början. En ny tillsattes. Samtidigt fick han äntligen ta del av Röst- o Talvårdens insatser vilka går ut på att ställa den slutgiltiga diagnosen och rekommendera skolan vissa sätt och metoder att bearbeta problemet.
Oktober 2007	Under en endagsvikariat fick jag bevittna hur han promenerade helt ensam under alla raster utan att ha någon som helst kontakt till sina egna klasskompisar. Andra elever fanns inte på gården eftersom hans klass gick ut efter de andra. Han vid flera tillfällen

	hade berättat att situationen för honom var just en sådan.
November 2007	Samtal mellan föräldrarna, läraren, stödläraren och Röst o Talvården: RoT ställde diagnosen Läs- och skrivsvårigheter (diagnosen dyslexi finns inte – fast det finns ett dyslexicenter) och föreslog i synnerhet att han skulle kunna jobba med vissa dataprogram som han kunde få av dyslexicentret med förbehåll att de också används av skolan, vilket skolan av vissa skäl – som vi delvis kan dela och förstår – har svårt för. Men som komplement, tyckte vi, skulle det vara bra att ha denna extraressurs i hemmet – även med sikte på att vi inte har svenskan som modersmål och på detta viset inte kan stödja honom i sin inläring av det svenska språkets rättstavning som det skulle behövas. Under detta samtal medgav stödläraren att hon inte var så insatt i detta och att hon inte riktigt visste vad hon skulle tycka i sammanhanget. Frågan uppstod genast: Vem är stödläraren egentligen? Vilken behörighet har hon? Är hon kanske släkt med någon annan på skolan – detta med sikte på att det fanns irritationer bland föräldraskapet att folk tillsattes inte med hänvisning till dess behörighet utan pga vissa kontakter.
December 2007	Luciafirandet ska äga rum på skolan. Enligt tradition är det fyror, alltså vårt barns klass, som står för luciatåget. Ett par dagar innan kommer hem ett brev från läraren att klassen ska infinna sig söndagen innan lucia i byns kyrka för att delta i en gudstjänst där. På själva luciadagen skulle firandet också äga rum i byns kyrka. Av religiösa skäl begärde vi att vårt barn inte behöver delta i ceremonier i kyrkan. Läraren gick med på det, men uteslöt honom samtidigt även från övandet heller, vilket vi inte hade någonting emot alls: Han får gärna lära känna traditioner och visor osv, men vi vill inte att han aktivt deltar i gudstjänster i kyrkan. (När vi lite senare insåg att hon inte förstod vad vi ville så gick vi till och med på att han skulle deltar i gudstjänsten på luciamorgonen vilket hon motsatte sig.) Ett par veckor senare sa läraren att vi var dem som uteslöt honom från klassen genom vårt agerande. Hon undrade samtidigt varför hans lillebror fick vara med i kyrkan under ceremonin – och förstod inte att han bara var åhörare och deltog inte aktivt.
Januari / februari 2008	Dyslexicentret kontaktades. Tid för visning av material: 31 mars 2008.
Februari 2008	Samtal mellan föräldrarna, läraren, stödläraren, en annan lärare i klassen och fritidsfröken om hans situation i klassen: Vi påstod att vi fortfarande tycker att han står utanför sin klass och uppmanade till större insatser i sammanhanget. Läraren tyckte att han var ett särskilt barn med sina särarter och att det därför var väldigt svårt för de andra eleverna att leka med honom. Vi påpekade att man ändå måste föra ihop honom och klassen även på skolgården, något som inte Läraren tyckte: <i>De måste kunna ha sin lediga, inte lärarstödda tid också.</i> Vi sa: <i>Men om man ser att någon är ensam jämnt och ständigt så måste man väl göra någonting – om det bara vore att uppmuntra de andra barnen att bjuda in honom till lek.</i> Varken läraren eller stödläraren sa något positivt om honom. Det gjorde den andra läraren i klassen och fritidsfröken. Under tiden var redan förberedelserna till en klassresa i full gång. Läraren skrev om resan till föräldrarna och frågade om någon av föräldrarna skulle vilja följa med. Som det visade sig senare var det flera föräldrar som tyckte att detta var en förfrågan om hjälp under resan från lärarens sida. 10 föräldrar ville följa med som det visade sig lite senare. Därför meddelade läraren att det skulle kosta 550 kronor per förälder att följa med. Under det påföljande föräldramötet i början av februari bekräftades att alla dessa

	<p>föräldrar ville verkligen följa med. Ett par dagar därpå kom ett brev hem med eleverna: Resan då och då. Följa med gör de och de föräldrarna – och lärarens son som pedagogisk hjälp.</p> <p>Ytterligare ett par dagar senare gick jag i reträtt och funderade över händelsernas förlopp. Jag beslöt mig för att skriva ett brev till föräldrarna och bara till föräldrarna. Brevet kallar jag numera för Februaribrevet. Brevet hade till mål att lägga fram mina bekymmer i samband med vår sons situation i klassen. Vid sidan om detta kritiserade jag också läraren för att inte kunna eller vilja ta tag i situationen, men föreslog samtidigt att man skulle kunna träffas under lite enklare former och prata.</p>
6 mars 2008	<p>Jag pratade med en av skolans rektorer om att jag gärna skulle vilja ha hjälp med finansieringen av resan för min del eftersom jag inte har råd just nu, men ändå anser att det är pedagogiskt avgörande för min son att jag följer med på resan. Han sa att skolans styrelse skulle avgöra sådana ärenden, men hänvisade samtidigt till läraren som jag skulle prata med. Vilket jag gjorde i telefon samma dag. Läraren sa: <i>Ingen fara, om du vill hoppa av så har jag redan någon annan som vill följa med, men jag kan inte se att det ur pedagogiskt synvinkel är viktigt för din son att du följer med. Bestäm dig till imorgon och meddela mig hur du vill göra.</i> Jag bestämde mig för att följa med och samtidigt söka finansiellt stöd av styrelsen.</p>
10 mars 2008	<p>Extraföräldramöte innan resan skulle äga rum: Tyvärr hann jag inte komma i tid så jag hade inte hört lärarens utlåtande varför hon bestämde sig för att ta med sin egen son men ville inte höra efter. Jag betalade min resa, tog de lapparna som låg ut som information om resan och målet med den och gick efter mötet – ett annat av våra barn hade ett uppträdande samma kväll en trappa upp i skolan.</p>
11 mars 2008	<p>På morgonen lämnade jag en ansökan om finansiellt stöd in till skolans styrelse. Ett svar på det fick jag ännu inte.</p> <p>På eftermiddagen kom vår son hem med ett brev från läraren som gick till alla elever i hans klass. Bifogat till brevet var en kopia på Februaribrevet med vissa anteckningar i de avsnitten som gällde kritiken mot läraren och ett brev från läraren med ungefär följande innehåll: <i>Jag har fått det här brevet först efter gårdagens föräldramöte och jag tycker det är bra att jag får veta vad som pågår i klassen bakom min rygg. Jag bestämde mig att ta med min son som pedagogisk medhjälpare pga vissa skäl (som nämns i brevet). Jag och min son kan inte åka på en klassresa om denna förälder (här nämns det mitt namn) följer med. Om och hur resan blir av får skolan avgöra. Peng!</i> Medan mitt brev dock handlade om vår son så handlade lärarens brev bara om läraren. Vi pratade med vår son om han skulle vilja följa med på resan om inte pappan kunde göra det utan att berätta för honom detaljer. Han svarade: <i>Då stannar jag också hemma. Då kan vi göra annat roligt med pengarna.</i></p> <p>En kort stund därefter ringer telefonen. En medlem av skolans ledningsgrupp ville prata med mig och inkallade mig till ett samtal.</p>
12 mars 2008	<p>Samtal med ledningsgruppen: <i>Denna resa är inte en vanlig klassresa. Det är klassens och skolans bidrag till ett större evenemang och vi vill att klassen ska kunna vara med, sades det. Mellan raderna: Vi vill att du stannar hemma!</i> Jag hade nästan räknat med det. Jag sa: <i>Jag stannar hemma eftersom jag inte vill att hela klassresan förstörs, men jag anser lärarens agerande som utpressning. Istället för att ta vara på en möjlighet att under en flera dagar lång vistelse någon helt annan stans visa för mig hur min son verkligen agerar i klassen stänger hon ute mig. Och min son! För han vill inte heller följa med om inte jag följer med.</i> Då svarade ledningsgruppen: <i>Ja, det är i dagsläget nästan bättre att han inte gör det.</i> Vi kom överens om att vårt förtroende för</p>

	<p>skolan i sin helhet, men för läraren i synnerhet har nått bottennivån och att vi ska fortsätta samtalen på denna nivå efter resan.</p> <p>Efter detta samtal satte jag mig och skrev ett öppet brev till läraren med kopior till klassens föräldrar där jag meddelade att jag, men även min son, avstod från resan, men även att jag kände mig utpekad av läraren för att jag sökte diskussionen med föräldrarna.</p>
13 mars 2008	Efter två svar från andra föräldrar som visade medhåll kom det ett mail från en förälder som meddelade att hon spamlistade oss framöver och önskade att vi skulle stryka henne från mailinglistan.
15-17 mars 2008	Resan går av stapeln utan varken mig eller min son.
17 mars 2008	Skolans stödgrupp ringer och vill höra med oss om det kunde vara okay att flytta sonen en klass nedåt. Hans lärare hade begärt detta under förra veckan. Med vilken motivation är oklart. Efter någon diskussion visade det sig att klassbytet skulle äga rum redan efter påsk dvs omedelbart efter denna veckas påsklov och påskhelgen, med andra ord från och med nästa tisdag.
Påsklov 2008	En vän kontaktar en rikstäckande föräldraförening som sysslade med sådana här saker flera gånger. Den tipsar om att vi aldrig skulle ställa upp för enskilda samtal där vi ska läsas upp som föräldrar, utan vi ska kräva att skolan lämnar det här till elevvårdskonferensen där såväl vi som läraren och de ledande företrädare för elevvårds- och ledningsgruppen (i skolans rektors funktion) skulle delta i och gärna någon företrädare för skolans föräldraförening.
23 mars 2008	Vi fick ett mail ifrån skolans ledningsgrupp och kallades till ett möte där vårt senaste samtal ska uppföljas. Svarade att vi inte blir kallade utan vill att vi enas om ett möte, vilket vi slutligen efter ett telefonsamtal gjorde. Samtidigt begärde vi att vi utöver ledningsgruppen även ska träffa såväl klassläraren och elevvårdsgruppen och att vi tar med någon förälder också. Tid för samtalet: 27 mars.
25 mars 2008	Tisdag efter påskhelgen.